

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), High Court of Ireland — Zjednoczone Królestwo, Irlandia) — N.S. (C-411/10) przeciwko Secretary of State for the Home Department i M. E. (C-493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. przeciwko Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform

(Sprawy połączone C-411/10 i C-493/10) ⁽¹⁾

(Prawo Unii — Zasady — Prawa podstawowe — Wykonanie prawa Unii — Zakaz nieludzkiego lub poniżającego traktowania — Wspólny europejski system azylowy — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Pojęcie „krajów bezpiecznych” — Transfer osoby ubiegającej się o azyl do odpowiedzialnego państwa członkowskiego — Obowiązek — Wzruszalne domniemanie przestrzegania praw podstawowych przez to państwo członkowskie)

(2012/C 49/13)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.S. (C-411/10), M. E., A. S. M., M. T., K. P., E. H. (C-493/10)

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department (C-411/10), Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform (C-493/10)

Przy udziale: International Ltd and the AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK) (C-411/10), United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) (UK) (C-411/10), Equality and Human Rights Commission (EHRC) (C-411/10), Amnesty International Ltd and the AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (IRL) (C-493/10), United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) (IRL) (C-493/10)

Przedmiot

(C-411/10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia art. 3 ust. 1 i 2 oraz przepisów rozdziału III rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1) — Wykładnia minimalnych norm w zakresie przyjmowania osób ubiegających się o azyl określonych w przepisach dyrektyw Rady: 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o udzielenie azylu (Dz.U. L 31, s. 18), 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz

zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12) oraz 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 32, s. 13) — Postępowanie w sprawie ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpoznanie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez obywatela Afganistanu — Niebezpieczeństwo naruszenia praw podstawowych w wypadku przejścia odpowiedzialności przez państwo uprzednio odpowiedzialne — Charakter i zakres ochrony udzielanej osobie ubiegającej się o azyl na mocy przepisów Karty praw podstawowych oraz europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

(C-493/10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 3 ust. 2 i art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1) — Procedura określania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosków o azyl złożonych przez obywateli kilku krajów (Afganistanu, Iranu i Algierii) — Obowiązek państwa członkowskiego w zakresie przyjęcia odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o azyl na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 343/2003 w razie ryzyka naruszenia praw podstawowych wnioskodawcy lub niezastosowania minimalnych norm ustanowionych w dyrektywach 2003/9/WE, 2004/83/WE i 2005/85/WE przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku na mocy kryteriów ustanowionych we wspomnianym rozporządzeniu

Sentencja

- 1) Decyzja podjęta przez państwo członkowskie na mocy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o udzielenie azylu, który to wniosek nie należy do zakresu odpowiedzialności tego państwa zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale III rozporządzenia, stanowi zastosowanie prawa Unii dla potrzeb art. 6 TUE lub art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Prawo Unii stoi na przeszkodzie stosowaniu niewzruszalnego domniemania, że państwo członkowskie uznane za odpowiedzialne na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 przestrzega praw podstawowych Unii Europejskiej.

Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że na państwach członkowskich, w tym na sądach krajowych, ciąży obowiązek niedokonania transferu osoby ubiegającej się o azyl do „odpowiedzialnego państwa członkowskiego” w rozumieniu rozporządzenia nr 343/2003, jeżeli nie mogą one pominąć faktu, iż systemowe nieprawidłowości w zakresie procedury azylowej i warunków przyjmowania osób

ubiegających się o azyl w tym państwie członkowskim stanowią poważne i udowodnione powody, aby przypuszczać, że wnioskodawca zetknie się z rzeczywistym niebezpieczeństwem bycia poddany niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu tego artykułu.

Z zastrzeżeniem przewidzianej w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 możliwości rozpatrzenia samemu wnioskowi brak możliwości transferu wnioskodawcy do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, gdy państwo to zgodnie z kryteriami zawartymi w rozdziale III tego rozporządzenia zostało wyznaczone jako odpowiedzialne państwo członkowskie, powoduje, że na państwie członkowskim, które ma dokonać transferu, ciąży obowiązek dalszej analizy kryteriów określonych w tym rozdziale w celu sprawdzenia, czy któreś z dalszych kryteriów umożliwia wyznaczenie innego państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.

Państwo członkowskie, w którym znajduje się osoba ubiegająca się o azyl, musi jednak czuwać, by sytuacja naruszenia praw podstawowych wspomnianej osoby nie uległa pogorszeniu w związku z przewlekłością procedury ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego. W razie potrzeby państwo to samo powinno rozpoznać wniosek zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003.

- 3) Opierając się na art. 1, 18 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie można udzielić innej odpowiedzi.
- 4) W zakresie, w jakim pytania poprzedzające dotyczą obowiązków ciążących na Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, uwzględnienie protokołu (nr 30) w sprawie stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do Rzeczypospolitej Polskiej i Zjednoczonego Królestwa nie ma wpływu na odpowiedzi udzielone na pytania od drugiego do szóstego w sprawie C-411/10.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.
Dz.U. C 13 z 15.1.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Tomasz Ziółkowski (C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja, Marlon Szeja (C-425/10) przeciwko Land Berlin

(Sprawy połączone C-424/10 i C-245/10) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo stałego pobytu — Artykuł 16 — Legalny pobyt — Pobyt na podstawie prawa krajowego — Okresy pobytu ukończone przed przystąpieniem do Unii państwa pochodzenia zainteresowanego obywatela)

(2012/C 49/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tomasz Ziółkowski C-424/10), Barbara Szeja, Maria-Magdalena Szeja, Marlon Szeja (C-425/10)

Strona pozwana: Land Berlin

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Obywatel Unii, który przebywał legalnie zgodnie z prawem przyjmującego państwa członkowskiego przez ponad pięć lat w tym państwie, ale nigdy nie spełnił w czasie swego pobytu warunków określonych w art. 7 dyrektywy 2004/38/WE — Pojęcie „legalnego pobytu” — Pobyt, którego długość wynosi pięć lat jedynie przy uwzględnieniu okresów, które upłynęły przed dniem przystąpienia państwa pochodzenia zainteresowanej osoby do Unii Europejskiej — Określenie długości pobytu niezbędnej do uzyskania prawa stałego pobytu

Sentencja

1) Wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy dokonywać w ten sposób, że nie można uznać, iż obywatel Unii, który przez ponad pięć lat zamieszkiwał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego wyłącznie na podstawie prawa krajowego tego państwa, nabył prawo stałego pobytu zgodnie z tym przepisem, mimo że w czasie tego pobytu nie spełniał warunków określonych w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy.

2) Okresy pobytu obywatela państwa trzeciego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego ukończone przed przystąpieniem tego państwa trzeciego do Unii Europejskiej powinny — w braku szczególnych postanowień w akcie przystąpienia — być uwzględniane dla celów nabycia prawa stałego pobytu na mocy art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38, o ile spełniają warunki przewidziane w art. 7 ust. 1 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010